

КОВАЧЪТ В РАЯ ХЪРВАТСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Един селски ковач си имал хубаво лозе. Всяка година то му давало кога малко, кога много, а понякога — и над сто бурета вино. Една година се случила добра родитба, ама тъкмо преди гроздобер паднала градушка и всичко поразила. Отишъл той да види пакостта: „Ех — рекъл си той, — бог дал, бог взел“.

Па събрал няколко грозда, що били оцелели тук-таме. Като ги смачкал, излязла пет оки шира, налял я в едно буренце и решил: „Като ми дойде тая беда на главата, ще взема това сладко вино и ще го изпия с първия, когото срещна на пътя за дома“.

Тръгнал си ковачът. Насред път гледа насреща му иде една непозната жена. Без да дочака да я поздрави, тя се приближила и му заговорила:

— Ковачо, тъкмо при тебе ида. Бях у дома ти, ама ми рекоха, че си на лозето, та се запътих да те диря.

— Коя си ти и защо съм ти дотрябвал? — попитал ковачът.

— Аз съм смъртта. Дошла съм да те прибера.

Стреснал се човекът, ала скоро се съвзел от страха и ѝ рекъл:

— Ах, драга смърт! Тая година градушка уби лозето ми. Понякога то ми даваше по стотина бурета вино, пък виж сега — само едно буренце. Та като си тръгнах за дома, обещах си, че ще изпия тоя гроздов сок с първия срещнат по пътя за негово и мое здраве. Затова, моля те, не ми отказвай — седни да го изпием, па сетне прави с мене каквото си намислила.

Смъртта се съгласила. Седнали двамата край пътя. Ковачът надигнал буренцето за здравето на смъртта, а после ѝ го подал и тя да пие. Така поред те отпивали от буренцето и си приказвали за това-онова. Ама ковачът пие и все си мисли как да се отърве от голямата беда. По едно време попитал неканената си гостенка:

— Вярно ли е, гдето хората казват, че никаква пречка не те спира — можела си да се провреш и през най-мъничката дупчица? Както те гледам тъй, доста си едра, та не ми се вярва да е истина?

— Истина е! Истина е! — отвърнала смъртта. — Вредом минавам. И с девет кофара да се заключиш, пак ще се вмъкна при тебе.

— Ще ми се да видя такова чудо, преди да умра. Можеш ли да влезеш, да речем, в това буренце?

— Ей сегинка ще ти покажа, че мога.

Рекла така смъртта и почнала да тънее, накрай се вмъкнала през дупката в буренцето. А ковачът това и чакал: бърже запушил дупката и понесъл буренцето към дома. Отвътре смъртта се завайкала, замолила се да я пусне. Обещавала да не му взема живота, ама той не ѝ вярвал. Отнесъл ковачът буренцето дома си, окачил го на един гвоздей високо — никой да не го докача.

И престанали хората да умират — нали смъртта била затворена в буренцето? Гледа дядо Господ: навъдили се хората толкова, че на земята ѝ дотежало да ги носи. Изпратил той дявола при ковача: нека, да дойде да каже как тъй е посмял да заключи смъртта!

Отишъл дяволът при ковача и му рекъл:

— Хей, ковачо! Изпрати ме господ бог за тебе. Да дойдеш и да му кажеш защо си запрял смъртта, да не може да си върши и тя работата? Ако не дойдеш с добро, насила ще те завлека!

А ковачът му рекъл:

— Ще се покоря на волята божя. Ама, моля те, дяволе, да ме оставиш да доизкова за децата мотиката, гдето съм започнал, а сетне ще дойда с тебе да се оправим пред милосърдния бог. И още за едно добро ще те моля — да ми помогнеш да разпаля огъня, та да свърша работата по-скоро.

Съгласил се дяволът, ама поискал ковача да му покаже какво да прави. Отишли в ковачницата и човекът рекъл на дявола:

— Влез в меха и духай през духалото, пък аз ще кова!

Щом влезнал дяволът в меха, ковачът бързо затулил устата на духалото, па като почнал с чука — по главата, по гърба, по задника — та го сплескал така, че дяволът едва се довялякъл до пъкъла.

Не минало много време, дядо Господ изпратил тоя път трима дяволи да доведат ковача, да каже той, безумният, как тъй е посмял да заключи смъртта в буренцето и да пребие дявола. Отишли те, гледат: ковачът цепи дърва на двора.

— Хей, ковачо! — викнали те. — Изпрати ни господ бог да те заберем, при него да те водим. Ако не дойдеш с добро, насила ще те завлечем!

А ковачът:

— Ще се покоря на волята божя. Само че ще ви моля, дяволи, да ми помогнете да нацепя дървата, та да не ми мръзнат децата зимъс.

— Харно! — съгласили се дяволите. — Само ни покажи какво да правим, че никога не сме цепили дърва.

— Ето, един от вас ще си мушне ръцете в процепа на тоя пън, гдето цепя, наместо клин.

Послушал го единият дявол, пъхнал си ръцете в процепа. А ковачът извадил брадвата и дървото му стиснало ръцете, като клещи.

— Стой сега така, дордето разцепя от другия край! — рекъл ковачът.

Ударил с брадвата той пъна от другия край и накарал вторият дявол да си мушне ръцете в процепа. И нему дървото стиснало ръцете. Тогава ковачът ударил пъна в средата и така стегнал ръцете и на третия дявол. Повикал сега той своята челяд, дал на всички по една цепеница, па като почнали да бият дяволите — ха, бре! де, бре! — оцавили им козината от бой. Ударили дяволите на молби, обещали, ако ги пусне, повече да не го закачат. Смилил се ковачът — пуснал ги. А те едва се довели до пъкъла на четири крака.

Отървал се ковачът от неканените гости, заживял си спокойно. Доживял до дълбока старост. Пък когато му омръзнало вече да живее, запътил се за пъкъла. Дошъл пред портите и зачукал. Дяволът вратар откrehнал един прозир от портата и го попитал:

— Ти кой си?

— Ами че аз съм ковачът от онова село, гдето бяхте идвали да ме водите при дядо Господ да се оправдавам защо съм затворил смъртта в буренцето.

Като чули това, дяволите много се изплашили. Втурнали се да затискат портите, да не би ковачът да влезе при тях, че голяма поразия може да стори.

— Махай се! Няма тук място за тебе! — викнал му вратарят и тропнал прозора, затворил го и го залостил с резето.

Запътил се тогава ковачът към рая. Чука на райските двери, а отвътре свети Петър пита:

— Ти кой си?

— Аз съм ковачът от онова село, който беше затворил смъртта в едно буренце. Та дошъл съм сега да се оправдавам пред дядо Господ.

— Върви си! Върви си! Няма тук място за тебе! — отвръща му свети Петър.

— Моля те — казва ковачът, — позволи ми само с едно око да надзърна да видя как живеят в рая.

Открехнал свети Петър райските двери, а ковачът — хоп! — мушнал се под ръката му и влезнал. Видял наблизко една камара парцаливи дрехи. Измежду тях познал старите си гащи, що преди години бил дал на един просяк. Седнал той върху тях, а свети Петър го пъди:

— Махай се оттук, бре!

— Няма да се махна! — отвърнал упоритият ковач. — Ще си остана тук, на тия мои гащи!

Видял се в чудо райският ключар. Отишъл при дядо Господ да му каже, че ковачът, който бил затворил смъртта в едно буре, насила е влязъл в рая и не ще да си иде.

— Намери — казва свети Петър — едни свои стари гащи, които бил подарил на някакъв просяк. Сега седи върху тях и не мърда.

— Ти не го закачай — рекъл дядо Господ, — че той е много лют. Може голяма поразия да стори, ако го разсърдим. Нека остане!

Ето тъй хитрият ковач отишъл в рая.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.